

Eksempler på store lærere

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Førsterådgiver i Det første presidentskap

Vi har hørt fra noen av de beste lærerne i Kirken, som har forklart oss mange av elementene og prinsippene for god undervisning.

Som det har blitt nevnt, er vi alle lærere på en eller annen måte, og det er vår plikt å undervise så godt vi kan.

Jeg vil gjerne gi dere noen eksempler på personer jeg har kjent som har påvirket meg og lært meg viktige og uforglemmelige sannheter.

Alle har en historie å fortelle

Jeg har tenkt på en av våre emeritus-generalautoriteter, eldste Marion D.

Hanks, som har vært en fremragende lærer i Seminar, Institutt og i Kirken generelt. Han har brukt mange forskjellige undervisningsmetoder.

Ved én anledning reiste eldste Hanks rundt i en misjon og intervjuet alle misjonærene som arbeidet i det området. Jeg hadde vært på et oppdrag i et tilgrensende område, og fikk sitte på til flyplassen med eldste Hanks og misjonspresidenten.

Eldste Hanks fortalte misjonspresidenten hvilket privilegium det hadde vært å få møte og intervjuet hver av misjonærene. Han sa han hadde følt seg tilskyndet til å si til en søstermisjonær: «Fortell meg om din misjon og hva du følte da du ble kalt som søstermisjonær.»

Hun fortalte at hennes ydmyke far, en gårdbruker, frivillig hadde ofret mye for Herren og hans rike. Han betalte allerede for to sønner på misjon da han en dag snakket med henne om hennes uttalte ønske om å bli misjonær, og forklarte for henne hvordan Herren hadde hjulpet ham å forberede seg til å hjelpe henne.

Han hadde gått ut på åkrene for å samtale med Herren og fortelle ham at han ikke hadde flere materielle eiendeler å selge, ofre eller pantsette for å få lån. Han ville vite hvordan han kunne hjelpe sin datter å reise på misjon. Han følte seg inspirert til å plante løk. Han trodde han hadde misforstått. Det var tvilsomt om løk ville vokse særlig bra i dette klimaet. Det var ingen andre som dyrket løk, og han hadde ingen erfaring med å dyrke løk.

Etter å ha motsatt seg Herren en stund, ble han igjen tilskyndet til å plante løk. Dermed lånte han penger i banken, kjøpte frøene, plantet, nærret og ba.

Været ble mildnet, og løkavlingen vokste. Han solgte avlingen, betalte sin gjeld til banken, staten og Herren, og satte resten på en konto i datterens navn – nok til å dekke misjonen hennes.

Eldste Hanks fortalte så misjonspresidenten: «Jeg vil aldri glemme

Hvilke tanker gjør du deg om læring og undervisning når du leser president Monsons tale? Hvilke erfaringer har du hatt som elev eller lærer som minner om eksemplene i disse beretningene?

Hvordan illustrerer hver erfaring president Monson forteller om kjennetegn ved Frelserens undervisning? Be og grunn på hva du kan gjøre for å følge Frelserens eksempel.

Den hvite konvolutten med våre dyrebare selskaps penger gikk over fra vår lærers sarte hånd til en sorgtynget fars trengende hånd.

den historien, det øyeblikket, tårene i øynene hennes, stemmen hennes eller følelsen jeg hadde da hun sa: "Bror Hanks, jeg har ingen problemer med å tro på en kjærlig himmelsk Fader som kjenner mine behov og vil hjelpe meg i henhold til sin visdom hvis jeg er ydmyk nok."»

Eldste Hanks lærte oss en meget viktig sannhet: Alle barn i alle klasserom, alle unge menn eller unge kvinner, alle elever i Seminar eller Institutt, alle voksne i klasser for evangeliets lære, alle misjonærer – ja, hver eneste av oss – har en historie å fortelle. Å lytte er et vesentlig element når vi underviser og når vi lærer.

«Det er saligere å gi enn å ta imot.»

Det var min erfaring som liten gutt å komme under innflytelse av en høyst effektiv og inspirert lærer som lyttet til oss og som elsket oss. Hun het Lucy Gertsch. I vår

Søndagsskole-klasse underviste hun oss om verdens skapelse, Adams fall og Jesu sonoffer. Som ærede gjester inviterte hun Moses, Josva, Peter, Tomas, Paulus og, naturligvis, Kristus til klasserommet. Selv om vi ikke så dem, lærte vi å elske, hedre og strebe etter å ligne dem.

Aldri har hennes undervisning vært mer dynamisk eller hatt større evigvarende virkning enn en søndag morgen da hun bedrøvet bekjentgjorde for oss at moren til en klassekamerat var død. Vi hadde savnet Billy den morgenen, men visste ikke hvorfor han var borte.

Temaet for leksjonen var: «Det er saligere å gi enn å ta imot» (Apostlenes gjerninger 20:35). Midtveis i leksjonen lukket læreren boken og åpnet våre øyne, ører og hjerter for Guds herlighet. Hun spurte: «Hvor mye penger har vi i klassekassen?»

Siden det var under depresjonstiden

kom svaret stolt: «Fire dollar og syttifem cent.»

Da foreslo hun mildt og forsiktig: «Billys familie har svært lite penger og er tynget av sorg. Kunne dere tenke dere å besøke familien nå i formiddag og gi dem pengene deres?»

Jeg kommer alltid til å minnes den lille flokken som gikk de tre kvartalene og inn i hjemmet til Billy og hilste på ham, hans bror, hans søstre og hans far. Det var så tydelig at hans mor ikke var der. Jeg vil alltid bevare minnet om tårene som glimtet i øynene til alle som var til stede da den hvite konvolutten med våre dyrebare selskaps penger gikk over fra vår lærers sarte hånd til en sorgtynget fars trengende hånd.

Vi formelig sprang tilbake til møtehuset. Vårt hjerte var lettere enn noen gang før, vår glede mer fullstendig, vår forståelse dypere. En lærerinne med inspirasjon fra Gud hadde lært sine gutter og piker en evig og guddommelig sannhet: «Det er saligere å gi enn å ta imot.»

Vi kunne godt ha omskrevet disiplenes ord på veien til Emmaus: «Brant ikke vårt hjerte i oss da ... [hun] åpnet Skriftene for oss?» (Lukas 24:32).

Lucy Gertsch kjente alle sine elever. Uten unntak kontaktet hun dem som var borte en søndag eller som ikke kom i det hele tatt. Vi visste at hun brydde seg om oss. Ingen av oss har glemt henne eller de sannhetene hun lærte oss.

Mange år senere, da Lucy nærmet seg livets slutt, besøkte jeg henne. Vi mimret om den tiden for så lenge siden da hun hadde vært vår lærer. Vi snakket om hvert enkelt medlem av klassen og hva de drev med nå. Hennes kjærlighet og omsorg varte livet ut.

Trosartiklene

En annen inspirert lærer i mitt liv var Erma Bollwinkel, et medlem av Primærutvalget i staven vår. Hun understreket bestandig viktigheten av å lære seg Trosartiklene. Vi ble faktisk ikke oppflyttet fra Primær før vi hadde klart å sitere alle trosartiklene utenat for henne – litt av en utfordring for ustyrlige unggutter, men vi holdt ut og lyktes til slutt. Resten av mitt liv har jeg som et resultat av dette kunnet trosartiklene utenat.

I mange år som medlem av De tolv apostlers quorum hadde jeg ansvar for Øst-Tyskland, også kjent som Den tyske demokratiske republikk. Under dette oppdraget kom

min kunnskap om trosartiklene spesielt til nytte. Under alle mine besøk i løpet av de 20 årene jeg hadde tilsyn med dette området, minnet jeg alltid våre medlemmer der om den tolvte trosartikkel: «Vi tror at vi må innordne oss under konger, presidenter, fyrster og øvrighetspersoner og at vi må adlyde, hedre og oppholde lovene.»

Våre møter bak det som var kjent som Jernteppet ble alltid overvåket av kommunistmyndighetene der. Tidlig på 1980-tallet, da vi søkte myndighetenes godkjenning til å bygge et tempel der, og da vi senere søkte om tillatelse til at unge menn og kvinner fra dette området kunne reise på misjon til hele verden og at andre kunne komme til landet på misjon, lyttet de og sa: «Eldste Monson, vi har holdt øye med deg i 20 år, og vi har sett at vi kan stole på deg og din kirke fordi du og din kirke lærer medlemmene å adlyde landets lover.»

Jeg har også et annet eksempel på verdien av å lære trosartiklene. For 45 år siden jobbet jeg sammen med en mann som het Sharman Hummel i trykkeribransjen i Salt Lake City. En gang kjørte jeg ham hjem fra jobben og spurte ham hvordan han fikk sitt vitnesbyrd om evangeliet.

Han svarte: «Det er interessant, Tom, at du stilte meg det spørsmålet, for akkurat denne uken skal mine barn og jeg dra til Manti tempel for å bli beseglet for all evighet.»

Han fortsatte sin beretning: «Vi bodde på Østkysten. Jeg reiste med buss til San Francisco for å etablere meg i en ny trykkerivirksomhet, og så skulle min hustru og mine barn komme etter. Hele veien fra New York City til Salt Lake City var bussturen helt begivenhetsløs. Men i Salt Lake City kom en ung pike ombord i bussen – en Primær-pike – og satte seg ved siden av meg. Hun skulle til Reno, Nevada, for å besøke sin tante. På vår reise vestover la jeg merke til en plakatavle: "Kom til mormonenes søndagsskole denne uken."

Jeg sa til den lille piken: "Det er visst mange siste-dagers-hellige i Utah, ikke sant?"

Hun svarte: "Jo, da."

Så sa jeg til henne: "Er du en siste-dagers-hellig?"

Igjen svarte hun: "Ja."

Sharman Hummel spurte så: «Hva tror de siste-dagers-hellige på?» Den lille piken siterte den første trosartikkelen, og så snakket hun om den. Videre ga hun ham den andre trosartikkelen og snakket om den. Så ga hun ham den tredje og den fjerde og den femte og den sjette og alle trosartiklene, og snakket om dem alle. Hun kunne dem på rams.

Sharman Hummel sa: «Da vi kom til Reno og vi slapp den lille piken av og inn i armene på sin tante, var jeg dypt imponert.»

Han sa: «Hele veien til San Francisco tenkte jeg: "Hva får den lille piken til å kjenne sin lære så godt?" Da jeg kom til San Francisco var det første

jeg gjorde,» sa Sharman, «å se i Gulesider etter Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg ringte misjons-presidenten, og han sendte meg to misjonærer. Jeg ble medlem av Kirken, min hustru ble medlem, alle barna ble medlemmer, til dels fordi en Primær-pike kunne trosartiklene.»

Jeg tenker på apostelen Paulus' ord: «For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse» (Romerne 1:16).

For bare tre måneder siden kom familien Hummel til Salt Lake City i anledning bryllupet til sin datter Marianne. De kom innom kontoret, og vi hadde en herlig samtale. Alle de 6 døtrene kom, sammen med 4 svingersønner og 12 barnebarn. Hele familien hadde holdt seg aktive i Kirken. Alle døtrene har vært i templet. Utallige er de som har blitt brakt til kunnskap om evangeliet av medlemmer av denne familien – alt fordi et lite barn hadde lært trosartiklene og hadde evne og mot til å forkynde sannheten for en som søkte evangeliets lys.

«Vær alltid beredt»

Jeg elsker Herrens befaling i kapittel 88 i Lære og pakter: «Jeg gir dere et bud at dere skal lære hverandre rikets lære. Undervis med all flid og min nåde skal være hos dere» (L&P 88:77-78).

For mange år siden reiste jeg med fly til et oppdrag i Sør-California. En ung dame satte seg i det ledige

setet ved siden av meg. Hun begynte å lese en bok. Som man ofte gjør, kikket jeg på tittelen: *Et underlig og forunderlig verk*.

Jeg sa til henne: «Du må være en siste-dagers-hellig.»

Hun svarte: «Nei. Hvorfor spør du om det?»

Jeg svarte: «Du leser en bok skrevet av et fremstående medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.»

Hun sa: «Sier du det? En venn ga meg denne, men jeg vet ikke så mye om den. Men den har vekket min nysgjerrighet.»

Så tenkte jeg: «Skal jeg være frimodig og si mer om Kirken?» Da kom jeg til å tenke på apostelen Peters ord: «Vær alltid beredt til å forsvare dere for enhver som krever dere til regnskap for det håp som bor i dere» (1. Peter 3:15). Jeg kom frem til at dette var en passende anledning til å bære vitnesbyrd.

Jeg fortalte henne at det hadde vært mitt privilegium mange år tidligere å hjelpe eldste Richards med å trykke *Et underlig og forunderlig verk*. Jeg fortalte henne litt om denne store mannen. Jeg fortalte henne om de mange tusen som hadde tatt imot sannheten etter å ha lest det han hadde skrevet.

Så fikk jeg det privilegium, hele veien til Los Angeles, å få svare på hennes spørsmål om Kirken – intelligente spørsmål som kom fra et hjerte som søkte sannheten. Jeg spurte om jeg kunne ordne det

slik at to søstermisjonærer tok kontakt med henne. Jeg spurte om hun ville komme til vår gren i San Francisco, der hun bodde. Hun svarte bekræftende.

Da jeg kom hjem skrev jeg til president Irven G. Derrick i San Francisco stav og ga ham denne informasjonen. Kan dere forestille dere hvor glad jeg ble da jeg noen måneder senere fikk en telefon fra president Derrick og han sa: «Eldste Monson, jeg ringer angående Yvonne Ramirez, en flyvertinne på frivakt, en ung dame som satt ved siden av deg på et fly til Los Angeles, en ung dame du fortalte at det ikke var noen tilfeldighet at du satt ved siden av henne og at hun leste *Et underlig og forunderlig verk* på den turen. Bror Monson, hun har nettopp blitt det nyeste medlemmet av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Hun vil gjerne snakke med deg og gi uttrykk for sin takknemlighet.» Naturligvis ble jeg overlykkelig. Det var en herlig samtale.

President McKays eksempel

Et eksempel på en mesterlærer var president David O. McKay, som kalte meg som medlem av De tolv apostlers quorum. Han underviste med kjærlighet og følsomhet. Han var et forbilde på alt han underviste om. Han var snill og vennlig. Han underviste i sannheten ifølge Frelserens mønster.

Jeg så denne egenskapen da jeg, lenge før jeg ble generalautoritet,

Søndagsmiddagen syntes alltid å smake litt bedre etter at jeg hadde utført mitt ærend.

kom inn på hans kontor for å se over noen prøvetrykk av en bok vi trykte. Ved denne anledningen la jeg merke til et bilde på veggen og sa til ham: «President McKay, for et vakkert maleri. Er det et bilde av ditt barndomshjem i Huntsville, Utah?»

Han lente seg tilbake i stolen, klukklo på typisk David O. McKay-vis og sa: «La meg fortelle deg om det bildet. En hyggelig kvinne kom for å snakke med meg en høstdag og ga meg det vakre maleriet, innrammet og klart til å henges på veggen. Hun sa: "President McKay, jeg har brukt mye av sommeren på å male dette bildet av ditt barndomshjem." Han sa han tok imot gaven og takket henne overstrømmende.

Så sa han til meg: «Bror Monson, den kjære kvinnen malte feil hus. Hun malte nabohuset! Jeg hadde ikke hjerte til å fortelle henne at hun hadde malt feil hus.»

Men så sa han følgende – og her ligger en viktig sannhet for oss alle. Han sa: «Egentlig, bror Monson, malte hun det rette huset for meg, for da jeg var liten gutt lå jeg ofte i sengen på verandaen utenfor mitt barndomshjem, og utsikten jeg hadde fra denne verandaen, var nettopp av det huset hun malte. Hun malte virkelig det rette huset for meg!»

Lærdommer om å tjene andre

Noen av de beste lærdommene i livet kommer fra våre foreldre. Mine lærte meg verdifulle sannheter i min oppvekst. Ofte hadde disse sannhetene med å tjene andre å gjøre. Jeg har mange minner fra mine guttedager. Det å glede seg til søndagsmiddagen var ett av dem. Akkurat da vi barn nærmet oss vår innbilte sultedød og satt utålmodige ved bordet idet duften av oksestek fylte rommet, pleide mor å si til

meg: «Tommy, før vi spiser kan du gi denne tallerkenen jeg har tilberedt til gamle Bob nede i gaten, og skynd deg tilbake.»

Jeg kunne aldri forstå hvorfor vi ikke kunne spise først og levere hans tallerken senere. Jeg stilte imidlertid aldri spørsmål, men løp ned til huset hans og ventet utålmodig på at Bobs aldrende ben endelig klarte å bære ham frem til døren. Så ga jeg ham tallerkenen med mat. Han ga meg den skinnende rene tallerkenen fra forrige søndag og tilbød meg så 10 cent for hjelpen.

Svaret mitt var alltid det samme: «Jeg kan ikke ta imot pengene. Mor ville gitt meg juling.»

Så strøk han den rynkede hånden sin gjennom mitt blonde hår og sa: «Gutten min, du har en flott mor. Si takk fra meg.»

Jeg husker også at søndagsmiddagen alltid syntes å smake litt bedre etter at jeg hadde utført mitt ærend.

Min mors far, bestefar Thomas Condie, lærte meg også en mektig

Bestefar stakk hånden i lommen, tok frem en nøkkel og ga den til gamle Bob.

sannhet som også hadde med denne samme Bob å gjøre, som kom inn i våre liv på en interessant måte. Han var enkemann i 80-årene da huset hvor han leide rom skulle rives. Jeg hørte ham fortelle bestefar om sin situasjon mens vi tre satt i min bestefars gyng på verandaen. Med en klagende stemme sa han til bestefar: «Herr Condie, jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Jeg har ingen familie. Jeg har ikke noe sted å gjøre av meg. Jeg har lite penger.» Jeg lurte på hva bestefar ville svare.

Vi bare fortsatte å gyng frem og tilbake. Så stakk bestefar hånden i lommen og dro frem en gammel lærpung som han, etter mye masing fra min side, hadde hentet mang en mynt fra til en spesiell godbit. Denne gangen tok han opp en nøkkel og ga den til gamle Bob.

Kjærlig sa han: «Bob, her er nøkkelen til det andre huset jeg eier. Ta den. Flytt inn tingene dine. Bli så lenge du vil. Du trenger ikke betale husleie, og ingen vil noensinne kaste deg ut igjen.»

Tårene vellet frem i gamle Bobs

øyene, rant nedover kinnene og forsvant så i hans lange, hvite skjegg. Bestefar hadde også tårer i øyene. Jeg sa ikke et ord, men den dagen var min bestefar en kjempe. Jeg var stolt over å bære hans fornavn. Selv om jeg bare var en ung gutt, har den lærdommen hatt en mektig innflytelse på meg siden.

Dette er bare noen få av de sannhetene jeg har lært av dem som har påvirket og undervist meg.

Igjen understreker jeg at vi alle

er lærere. Vi skulle alltid huske at vi ikke bare underviser med ord, men vi underviser også med hvem vi er og hvordan vi lever.

Det fullkomne eksempel

Når vi underviser andre, måtte vi følge eksempelet til den fullkomne lærer, vår Herre og Frelser Jesus Kristus. Han etterlot seg fotspor i sanden ved sjøens bredd, men etterlot sine undervisningsprinsipper i hjertene og livene til alle han underviste. Han befalte sine disipler den gangen – og til oss sier han de samme ordene – «Følg du meg» (Johannes 21:22).

Måtte vi gå fremad og alltid reagere med lydighet, så det kan bli sagt om oss alle det som ble uttalt av Forløseren: «Du er en lærer kommet fra Gud» (Johannes 3:2). Jeg ber om at dette må skje, i Jesu Kristi navn, amen. ■

